

ves drug svet očitnost zdaj terja? Saj je celó „Laibacherca“ sama unidan obsodila, „dass ver d ä c h t i g i s t , w e r d a s L i c h t s c h e u t“. V tem tedaj, ko vzamemo „akt“ od njegovega odgovora, registriramo ob enem tudi to, kar je spet te dni iz Ljubljane v „Triesterco“ se bralo, da namreč le „obscure Individuen, unmündige Studenten, Schulmeister udgl.“ so podpisali peticijo slovensko. Vi gospodje: grofi in baroni in drugi žlahniki, vi grajšaki in drugi posestniki, vi korarji in tehanti, fajmoštri in kaplani, vi doktorji, višji šolski svetovavci in učniki, vi župani, kmetovavci in vsi drugi, ki ste podpisali peticijo, zahvalite se dopisunu ljubljanskemu, da vas imenuje „obscure Individuen“! Ti pa bela Ljubljana, ni čuda, da sramote siva prihajaš, ker imaš tako nesnago v svojem ozidji! Tudi drugod je ravnopravnost slovanska mnogim tern v peti; tudi v Pragi, Berni in drugod niso slovanske pravice na rožicah postljane; tudi drugod niso brez zopernikov; al ti saj možato in pošteno očitujejo kar jim ni po njih godu, in kdo jim more to tudi braniti? Al takih trivialnih pisúnov nikjer ni, kakor je tista „kompanija“, ki meče iz Ljubljane v „Oest. Ztg.“, „Tagespóst“ in „Triesterco“ svoje ognjuske.

— V nedeljo ponoči je snežilo pri nas tako, da v pondeljek zjutraj so bile vse visočine in planjave bele; v torek pa, ker se je nebo ponoči čisto zvedrilo, je huda slana posmodila večidel še to, kar ji je poprej zoperstalo. Žalostna pomlad!

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

V pondeljek dopoldne se je začel državni zbor na Dunaji s tem, da so bili nadvojvodi, zborniki obeh zbornic in ministri pri slovesni sveti maši. Ob eni so se podali zborniki obeh zbornic, vsaki posebej, v svoje poslopje. Ko so jim bili njih predsedniki predstavljeni in so ti dokončali svoje ogovore, so zborniki vsi predpisano obljubo zvestosti cesarju in postavi storili, in potem je obema zbornicama bil izročen ces. diplom od 20. okt. z ustavno postavo od 26. svečana. Danes (v sredo) bo še le slovesni začetek državnega zbora v dvorani cesarjeve hiše, kjer se bojo snidli zborniki obeh zbornic in bojo presvitli cesar sami zbor začeli z ogovorom. Nastopil je važni čas za celo Avstrijo; ni tedaj čuda, da zdaj vse na Dunaj gleda, kaj se bo v zboru godilo, v katerem žalibog! niso namestovani vsi narodi avstrijski, kakor bi imeli biti. — Krajnski poslanci so bili od Slovincov, ki na Dunaji stanujejo, serčno sprejeti; kakih 150 se jih je dva večera snidlo počastit željno pričakovane gosp. dr. Toman-a in njegove tovarše. Kakor „Ost und West“ piše, je v nedeljo zvečer gosp. dr. Rieger povabil vse poslance slovanskih dežel v dvorano „Mačaker Hof“, da se soznanijo in pogovorijo to in uno. V pondeljek je bila večernica pri državnemu gosp. ministru, h kateri so povabljeni bili poslanci; v gostivnici predmestni pa so napravili na Dunaji bivajoči Čehi svojim rojakom poslancom na čast veselico, h kateri so povabili tudi vse druge poslance slovanske. Treba je res, da poslanci vsi od prvega do zadnjega se navdajo veselega duha, preden se lotijo težavnega dela, ki jih čaka, in preden prevzamejo velike skerbí, kako iz silnih zadreg rešiti Avstrijo. — Od posebnih zgodb po svetu nimamo danes nič povedati; al kamor pogledamo, nikjer ni nič gotovega; povsod so le priprave za to in uno; kaj bo prihodnji čas prinesel, še sami tisti ne vejo, ki v svojih rokah derže kermila državne; ako celó Napoleon stoji na razpotji in si ne upa v svojih zadevah ne naprej ne nazaj, ne na levo ne na desno, je pač očitno, da je svet prišel do tistega prepada, čez kterega se nobeden ne upa brez straha, da bi se ne ukričil groznih nasledkov.

Lizún.

Popišem naj pošast ostudno,
Povem naj vam prigodbo čudno,
Prav po domače kar se dá,
Od stric-Lizúna sladkega.

Lizún je čedne bil postave,
Al terde pa zabite glave,
Zarobljen, kisel, pust, sirov,
Kot bil bi cepec brat njegov.

V primeri ž njim naj le se skrrije
Tam tisti, ki „mu-u-u!“ vpije;
Mu manjkalo ni drujga res,
Kot le oslovih par ušes.

Lizún želi gospod postati,
To tud želi njegova mati;
Si misli: fant glavó ima, —
In hajdi! — v šolo ga peljá!

In čudo! — če je tele veči,
Mu gré tudi rajši bolj po sreči!
Zlízal v šoli je trojkle vse,
Nazadnje so že ravne b'le.

Kje se navadil bét glavati
Je s kljuka ravni kol skovati,
Še zdaj gotovo prav ne vem,
Pa kar sem slišal, to povem:

Otročé še Lizúnče malo
Je z mački rado se igralo,
In mački so lízali ga,
Tam se navzel je njih duhá.

Živalce te mu najbolj mile
So prvo šolo ga zúčile,
Kako zvijati treba je,
Da v šolah skoz prerije se.

Tako je vil, se silil, rinil,
Spodjedal druge, sladkohlínil,
Je gural, gural, da je šlo —
In prišel skozi je takó.

Pové tud zgodba starodavna,
Da bila je tam navada slavna:
Botelje tri, pa koš klobás,
In bil je kmalo — prvi klas.

Zdaj šole bile so dognane. —
Al terda buča in možgane,
Ker prazne in sirove so,
Kam s temi šel zdaj osel bo?

Tovarši vsi so se ga bali;
Ljudje ga deleč krog poznali,
Da je neslan in pust bedak,
In oh! prestrašen prevzetnjak.

Pa to mu vse le nič ne škodi,
Lizún se zliže kakor bodi;
Kaj vem, kak motal je in vil,
Koj lepo službo je dobil.

Kot kača v raji je storila,
Da je Adama pridobila,
Je Eve prej lotila se;
Tako Lizún tud delal je.

Najraji se za kitle skriva,
Se plazi, se po kačje zvija,
Je znal obračati koló,
Je lízal pljunke in onó.

Ker je nalikan bil prezálo,
Je ženstvo vse za njim zijálo;
Pomagal je obročenrok,
In „kísdempukelj“ rokocmok.

Tak se slinil je in ongavil,
In deleč je tako pripravil,
Da med veljake perve zbran
Je v kratkem butec bil neslan.

Zdaj gladko gré mu prav po volji,
Da se mu vklanja vse okoli,
To najsladkejše máže ga, —
Zdaj, kar je želel, vse ima.

Ob kratkem: Zdaj je ves presrečen,
Pa tud premileno netečen;
Kdo pač ne vé, da prevzetnjak
Na cente pust je pa težak!

Premajhne so mu oblačila,
Tako ga čast je napihnila!
Nazadnje — hops! kaj se zgodi?
Oj čudo! — skor verjeti ni!

Ker se šopiri in napenja,
In le šopiri — in ne jenja —
Prav s silo se enkrat napné,
In rask! o joj! — razpoči se!

Zdravniki pač so se čudili,
Ko v njem so meh strašán dobili,
Ki tlačén bil je v njem napúh,
In pa še tristotavžent muh.

So najdlí 'z rezance možgane,
In nekaj pameti neslane,
Modrost pa bila mu je vsa
Pod jezik nizko vrašena.

So najdlí žlezice medene
Mu pod jezikom, vse strupene;
Mu v žolcu je prebival gad,
In v nedrii pa maček mlad.

Lizúna so zdaj pokopali,
Na grob pa skalo pripeljali,
Sto parov konj je vleklo jo;
Na skalo zapisali so:

„Tú smo Lizúna položili,
In na-nj ta kamen zavalili;
Je prej prelízal vsako reč,
Vsaj zdaj te skale ne bo več!“

Pa joj, prejoj! spod skale rasti
Začele gerde so pošasti,
Ko listja trave jih je b'lo!
Lizúni mladi bili so!

Gerdože komaj oživele,
Po svetu lesti so začele;
Vse polno zdaj jih mergolí,
Zato vés svet od njih smerdí.
M. Vesel.

Listnica vredništva. Gosp. Jos. F. v G: Listi „Novic“ pred aprilom so pošli; zatega voljo gré Vaša prenumeracija dalje.

 Današnjemu listu je priložena 4. in 5. pòla stenografičnih spisov iz deželnega zbora krajnskega.

Kursi na Dunaji 30. aprila.

5 % metaliki 64 fl. 70 kr. Ažijo srebra 46 fl. — kr.
Narodno posojilo 76 fl. — kr. Cekini 6 fl. 95 kr.